

mand, naar han havde en gammel spagelig Moder, skulde være saa aldeles adskilt fra hende, at han ikke skyldte at sørge for hende. Jeg troer, at naar jeg var Embedsmand, vilde jeg ansee det for min Pligt at forsørge min Moder; det skylder jeg hende (En Stemme: Staten skylder hende Intet). Ja, men her er Tale om at komme Trængende tilhjælp i Dyrstiden, og naar der er Tale om Familieforsørgere, troer jeg, det maa forstaaes saaledes, at den ugifte Embedsmand, som har en gammel Moder, hvis eneste Støtte han er, er aldeles forpligtet til at forsørge hende, og at han er det ligesaa fuldt som den, der har Børn og er Familiefader.

Ordføreren: Jeg troer ikke, at det Gaar, at Loven skulde blive mere stikker og bestemt, naar man satte Udtrykket „Familiefader“ istedetfor „Familieforsørger“, er fuldkommen berettiget, idet dette Udtryk kan give Anledning til Vanfærligheder ved Fortolkningen. Naar er En Familiefader? Naar han har Stedbørn, der ikke ere hans egne Børn? Naar han forsørger Børnebørn eller Adoptivbørn? Jeg finder tværtimod, at Udtrykket „Familieforsørger“ er correct; thi Lovens Hensigt er aabenbart at beskytte de Paagældende og deres Familie mod Næringsforger under Udøvelsen af deres Embedsforretninger, hvad enten denne Familie er deres egne Børn, eller Børnebørn eller Andre af deres nærmeste Slægt, eller Adoptivbørn; vi kunne saaledes ikke frigjøre os for at hde den samme Understøttelse til disse Folk, idet Grunden til Understøttelsen er den samme. Dersom man behøvede at frygte for, at der kunde opstaae Misligheder ved en saadan Bestemmelse, var det en anden Sag, men jeg maa gjentagende gjøre opmærksom paa, at den sidste Paragraph i Loven netop lægger Afgjørelsen i Regeringens Haand, og man har saaledes en temmelig stikker Garanti i saa Henseende.

Marineministeren: En af de ærede sidste Talere har henledet Opmærksomheden paa nogle Ord, som jeg lod falde ved Sagens

1ste Behandling, og som hovedsagelig gik ud paa at paavise, at en Ugift maaskee kunde være ligesaa trængende som en Gift. Jeg troer imidlertid, at disse Ord ikke høre hjemme paa dette Sted.

Siden jeg har tilladt mig at tage Ordet, skal jeg gjøre opmærksom paa, at denne Lov hovedsagelig gaar ud paa at give et Tillæg til visse Classer af Embedsmænd i Løbet af et Aar, eller maaskee kun for et halvt Aar, og kan derfor ingen Conseqventer drage efter sig. Sagen er, som den ærede Ordfører nylig har udtalt, stillet saa meget i Regeringens Haand, at det, saa at sige, er et Tillidsvotum til vedkommende Minister, som skal udføre Loven, saa at man vistnok ikke behøver at lægge den Vægt paa de her omhandlede enkelte Udtryk: „Familiefader“ og „Familieforsørger“. Jeg troer, ganske saaledes som tidligere er udtalt, at en Mand, som har en Moder, eller en Søster, eller en hvilken som helst anden Slægtning at forsørge, i en vis Henseende ogsaa maa henføres under Begrebet en „Familiefader“, og der vilde vel Ingen disputere herom, naar den Vedkommende virkelig beviste, at han saaledes forsørgede en Familie, som han kunde være bekendt at have. Dersom der skulde optræde en Mand, som sagde: Jeg er Familieforsørger for saadan og saadan en Familie, som man ellers i det daglige Liv ikke har Lyst at være bekendt, ja, saa maatte det jo komme an paa vedkommende Minister, om han vilde anerkjende en saadan Familieforbindelse og betragte Vedkommende som Familieforsørger; men mig synes dog virkelig, at det meest passende bliver Gjensidigt for administrativ Afgjørelse. Jeg synes saaledes, at det er ligegyldigt, enten der bruges Udtrykket „Familiefader“ eller „Familieforsørger“. — Hovedsagen er, at det bliver afgjort, at det ikke skal være absolut nødvendigt, at Vedkommende er gift. Om han er „Familieforsørger“ eller „Familiefader“, forekommer mig i dette Tilfælde ikke har nogen synderlig Betydning.